

Hồi 26

Chấp Mê Bất Ngộ

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:

- Tiền bối, vị này là Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương.

Sa Ngũ Nương, Hoa Anh và Hoa Ngọc đều sống người, Sa Ngũ Nương kêu lên:

- Cái gì ? Vị này là Đồng cô nương sao ?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:

- Đúng thế, lão bà bà, ta là Đồng Uyển Nhược.

Sa Ngũ Nương chợt ngộ ra, bà nói:

- Thảo nào cô nương lại có quan hệ với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang, chỉ có điều ...

Bà quay sang nói với Hạ Hầu Lam:

- Tiểu tử, sao cô ta lại ở trong tay người, lẽ nào ...

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại chuyện dùng nửa trang Tàng Chân Đồ đổi lấy người, tuy nhiên chàng không nói đó là vật giả do chàng tự họa.

Nghe xong Sa Ngũ Nương kinh ngạc nói:

- Thì ra là như vậy, Kim Ngọc Dung đã chết thì tốt rồi, hắn là kẻ đáng chết.

Đồng Uyển Nhược chau mày nói:

- Lão bà bà, xin chớ nguyên rửa gia phụ.

- Nguyên rửa ư ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Cô nương, lão thân không sợ cô nương không thích nghe, các người đây đều nhỏ tuổi nên không biết ác tính của Kim Ngọc Dung khi hắn làm giáo chủ Ôn Nhu giáo đó thôi, suy từ danh mà biết ý nghĩ, trên đời này phàm cô nương nào được gọi là xinh đẹp thì đa số đều bị hủy hoại bởi Ôn Nhu giáo lão thân ta nói hắn như vậy là quá nhẹ cho hắn rồi đấy.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Lão bà bà nghe ai nói gia phụ là hạng người như vậy ?

- Nghe nói ư ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Lão thân ta tận mắt trông thấy, nếu không tin thì cô nương có thể đi hỏi mấy vị tiền bối còn sống sót, xem thử bọn họ nói Ôn Nhu giáo là tổ chức như thế nào, Kim Ngọc Dung là người như thế nào ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Tất nhiên là ta phải hỏi.

Sa Nương tiếp lời:

- Tốt nhất là cô nương phải đi hỏi, bằng không thì vĩnh viễn chẳng thoát ra được...

Đồng Uyển Nhược nói:

- Nhưng trước khi ta đi hỏi thì xin lão bà bà chờ nhục mạ gia phu nữa.

Sa Ngũ Nương lắc đầu nói:

- Cô nương, lão thân ta dám nói rằng hấn không phải là phụ thân của cô nương.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười, nàng nói:

- Bây giờ thì lão bà bà đích thị là người một nhà với Hạ Hầu Lam rồi.

Sa Ngũ Nương chau mày nói:

- Cô nương, không phải lão thân nói giúp hấn đâu, đây là muốn tốt cho cô nương thôi, nhận giặc làm cha, điều đó sẽ đau khổ suốt đời, dẫn tới bi kịch.

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:

- Lão bà bà đó là chuyện của ta.

Sa Ngũ Nương trừng mắt, bà vừa định nói thì Hoa Anh đã cướp lời xen.

- Đồng cô nương, ta có thể thỉnh giáo mấy câu không ?

- Không dám ?

Đồng Uyển Nhược khách khí nói:

- Có gì dạy bảo xin Hoa cô nương cứ nói ?

Hoa Anh chậm rãi hỏi:

- Cô nương đã gặp Bạch Tố Trinh cô nương chưa ?

Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói:

- Ta chưa gặp vị Bạch cô nương đó, nhưng ta tin rằng ngày sau tất sẽ có cơ hội tương ngộ.

Hoa Anh gật đầu, nói:

- Đồng cô nương nói rất đúng, nhưng nói vậy có nghĩa là Đồng cô nương không biết mình và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước ?

- Chuyện này ta biết, vì ta từng nghe nói.

- Cô nương cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của cô nương ?

- Đúng thế Hoa cô nương, vĩnh viễn là như vậy.

- Cô nương có biết Bạch cô nương là do Bạch phu nhân và Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối sinh ra ?

- Có biết, chuyện này gia phụ đã từng nói.

Hoa Anh gật đầu nói:

- Cô nương cũng biết rằng, quan hệ giữa Bạch phu nhân và phu nhân Sài thị của Hạ Hầu tiên bối chỉ là quen biết chứ không phải quan hệ huyết thống đúng không ?

Đồng cô nương thản nhiên đáp:

- Cũng không sai, Hoa cô nương.

Hoa Anh mỉm cười nói:

- Vậy theo cô nương thấy thì việc cô nương và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước nên giải thích thế nào ?

Đồng Uyển Nhược sững sờ nhất thời á khẩu.

Sa Ngũ Nương buột miệng nói:

- Anh nhi, người khá lắm !

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Hoa cô nương cao trí khiến người ta khâm phục.

Hoa Anh thản nhiên nói tiếp.

- Đồng cô nương, điều này đã có thể chứng minh cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu tiên bối chứ không phải cốt nhục của Kim Ngọc Dung đúng không ?

Đồng Uyển Nhược lăm bắm nói:

- Lẽ nào lão ta không biết ...

Hoa Anh nói:

- Không, cô nương, chỉ có lão ta tự hiểu thôi, chỉ đáng tiếc là lão ta đã chết thì thế lại không có ở đây, bằng không chỉ cần trích vài giọt máu thử là biết ngay chân giả và có thể vạch mặt lão ta.

Đồng uyển Nhược nói:

- Nhưng tại sao lão lại đối xử với ta tốt như vậy ?

Hoa Anh nói:

- Đó là vì Ngọc Thiềm Thừ trong tay cô nương.

Đồng Uyển Nhược nói.

- Sau khi ta giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão thì lão vẫn đối xử tốt ?

Hoa Anh nói:

- Đồng cô nương, Ngọc Thiềm Thừ tuy nguyên vẹn nhưng Tàng Chân Đồ chỉ có một nửa.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Nhưng trước khi sự việc diễn ra chỉ có một mình ta biết ?

Hoa Anh lắc đầu nói:

- Chỉ có một cách nói là Kim Ngọc Dung cũng biết điều đó, cô nương phải hiểu rằng con người Kim Ngọc Dung đa mưu túc trí không thể lấy người thường mà đo lường được.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Nhưng lão ta đã hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó ?

Hoa Anh mỉm cười nói:

- Đã hủy nửa trang đó thì còn thi triển thiên phương bách kế để tìm nửa trang kia làm gì ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Cô nương không cần nói nữa, rốt cuộc chuyện này như thế nào, ta tự đi điều tra, còn trước khi điều tra và chứng minh rõ ràng ta vẫn cho rằng lão ta là phụ thân sinh ra ta.

Hoa Anh gượng cười nói:

- Đồng cô nương, chuyện quan hệ đến bản thân cô nương mà cô nương cũng là người thông minh trí tuệ, ta hy vọng rằng cô nương sẽ cẩn trọng chớ nghe theo sự suy luận của người khác.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:

- Đa tạ cô nương nhắc nhở, ta tự biết mình phải làm thế nào.

Hoa Anh mỉm cười nói:

- Vậy thì ta không dám nói nhiều nữa. Sa Ngũ Nương tiếp lời:

- Nghe nói Hạ Hầu Nhất Tu còn có một nhi tử, và hiện tại cũng ở trong tay Kim Ngọc Dung ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Đúng vậy, tiền bối, tại hạ cũng nghe Bạch phu nhân nói thế.

Sa Ngũ Nương hỏi:

- Người có trông thấy nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu không ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

- Không chỉ tại hạ không thấy, mà ngay cả Đồng cô nương cũng nói là không thấy.

Sa Ngũ Nương chau mày đầy vẻ ngạc nhiên, bà nói:

- Vậy thì quái lạ, Kim Ngọc Dung đã giấu nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu ở đâu ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tiền bối, điều này không nằm trong sự hiểu biết của tại hạ.

Đồng Uyển Nhược máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Hoa Anh trông thấy rõ ràng nàng liền hỏi:

- Đồng cô nương muốn nói gì chẳng ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Không có gì !

Hoa Anh hỏi tiếp:

- Đồng cô nương thật sự không biết ?

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:

- Hoa cô nương, ta không biết thật mà.

Hoa Anh nói:

- Kim Ngọc Dung đã chết, Đồng cô nương lại không biết, xem ra chuyện này khá phiền phức rồi.

Nàng nhìn qua Sa Ngũ Nương và nói tiếp:

- Sa nương, phải chăng là chúng ta nên đi ?

Sa Ngũ Nương hỏi:

- Đi ? Đi đâu ?

Hoa Anh thản nhiên đáp:

- Về Tị Trần Sơn Trang.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:

- Tiểu thư lẽ nào người không muốn ...

Hoa Anh lắc đầu nói:

- Bên ngoài chẳng có gì hay hơn Trường Bạch Sơn, ta muốn về sớm thăm gia phụ, Hạ Hầu đại hiệp cũng không có việc nên không cần chúng ta giúp đỡ.

Sa Ngũ Nương gật đầu nói:

- Được về thì về, chúng ta đi ngay bây giờ được chứ ?

Hoa Ngọc nhãn mặt nói:

- Tỉ tỉ, đệ không muốn về đâu !

Hoa Anh quay sang hỏi:

- Thế người muốn ở đây làm gì ?

Hoa Ngọc ưỡn ngực nói:

- Có câu: "Nam nhi chí tại tứ phương", đệ muốn theo Hạ Hầu đại hiệp hành tẩu.

Hoa Anh lạnh lùng nói:

- Ta nói về là về, đừng lòi thoi nữa !

Hoa Ngọc lại làm mặt khổ và nói:

- Nhưng tỉ tỉ.

- Nhưng cái gì ?

Hoa Anh nói:

- Ta nói cho người biết chuyện này nếu người không theo ta trở về thì vĩnh viễn người đừng trở về nữa.

Hoa Ngọc vội nói:

- Được, được về thì về !

Hoa Anh và Sa Ngũ Nương liền nói lời cáo biệt.

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Cho phép tại hạ tiễn ba vị nhé ?

Quái lạ là Hoa Anh không hề có ý từ chối, thế là Hạ Hầu Lam tiễn khách ra ngoài khách điểm.

Vừa đi chàng vừa hỏi Hoa Anh rằng:

- Hoa cô nương, cô nương muốn về Trường Bạch Sơn thật ư ?

Sa Ngũ Nương chớp chớp song mục và nói:

- Thế nào, tiểu tử, vừa rồi người còn thôi tam thúc tứ, bây giờ lại không nữa ...

Hạ Hầu Lam cảm thấy trên mặt nóng ran, sắc diện Hoa Anh cũng ửng đỏ.

Nàng khẽ kêu lên:

- Sa nương ?

Sa Ngũ Nương đành mỉm cười bẽ khẩu, Hoa Anh quay sang nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói:

- Theo đại hiệp thấy thì sao ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Chẳng qua là cô nương không muốn nói cho Đồng cô nương nghe thôi, còn tại hạ cũng có việc nhờ cô nương giúp đỡ.

Hoa Anh đỏ mặt, nàng khẽ nói:

- Hạ Hầu đại hiệp đoán đúng rồi, có việc gì xin cứ nói ?

Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu rồi nói:

- Cô nương phải biết rằng, sở dĩ Đồng cô nương vẽ đầu quỷ trên cổng khách điểm là có dụng ý chứ ?

Hoa Anh gật đầu, nói:

- Đúng thế, có lẽ là muốn liên lạc với Kim Ngọc Dung.

Hạ Hầu Lam hỏi lại?

- Kim Ngọc Dung ư ?

Hoa Anh nói:

- Từ miệng Sa nương, ta nghe nói không ít chuyện về Kim Ngọc Dung, ta không cho rằng lão ta có thể chết dễ dàng như vậy, vả lại năm xưa lão cũng từng giả chết một lần.

Song mục Hạ Hầu Lam chợt hiện dị sắc, chàng nói:

- Cô nương lại khiến người ta khâm phục !

- Còn nữa ?

Hoa Anh tiếp lời:

- Đồng cô nương luôn gọi Kim Ngọc Dung là gia phụ chứ không gọi là tiên phụ.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Cô nương, tại hạ cũng cảm thấy như vậy.

Hoa Anh nói:

- Thế đại hiệp còn có việc gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Cô nương đã biết rồi, cần gì phải nói nữa ?

Hoa Anh mỉm cười, nói:

- Là cần tất cả hay chỉ cần một mình Kim Ngọc Dung ?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có lẽ lão ta đã dịch dung và hóa trang, ngoại hiệu của lão ta là Thiên Diện Thư Sinh nên thuật dịch dung độc bộ võ lâm, vì để tránh lão ta lọt lưới, chỉ bằng gặp người nào cứ giữ người đó.

Hoa Anh gật đầu, nói:

- Xin tuân mệnh !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Tại hạ không dám nhận !

Hoa Anh suy nghĩ một lúc rồi chợt hỏi:

- Vừa rồi Hạ Hầu đại hiệp có để ý thái độ muốn nói nhưng lại thôi của Đồng cô nương không ? Theo Hoa Anh thấy thì nhất định là cô ta biết nhi tử của Hạ Hầu tiên bối đang ở đâu.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Cô nương tại hạ cũng cảm thấy như vậy, trước mắt chỉ có một cách khiến cô ta nói ra.

Hoa Anh tiếp lời:

- Trừ phi chứng minh cho cô ta thấy rằng, Kim Ngọc Dung không phải là phụ thân của cô ta ?

Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, cô nương, xin lưu ý rằng, có khả năng bọn chúng đã đến, việc chúng ta đứng nơi này cũng có thể đã nằm trong tai mắt bọn chúng !

Hoa Anh nói:

- Song phương một sáng một tối nên tất nhiên là phải lưu ý, Hạ Hầu đại hiệp trở vào đi, Hoa Anh và Sa nương đi đây !

Hạ Hầu Lam cung thủ chào và lớn tiếng nói:

- Ba vị đi đường bình an nhé, xin thứ lỗi tại hạ không thể tiễn xa.

Lời chưa dứt thì Hoa Anh, Hoa Ngọc và Sa Ngũ Nương đã đi rồi, Hạ Hầu Lam cũng chẳng ở ngoài lâu, chàng vội vàng quay trở vào khách điểm.

Khi chàng đến hậu viện thì Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đã về phòng nhưng cửa phòng không đóng nên từ hậu viện có thể trông thấy hai người đang ngồi nói chuyện.

Hạ Hầu Lam hắng giọng rồi bước vào, Đồng Uyển Nhược đứng lên mỉm cười nói:

- Ba người bọn họ đi rồi à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, cô nương bọn họ đi.

(mất 2 trang)

Dung là đối thủ của tại hạ, Kim Ngọc Dung đã không phải đối thủ của tại hạ thì huống hồ là bọn chúng.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Các hạ xưa nay trí lực luôn đáng sợ hơn võ lực.

- Không sai !

Hạ Hầu Lam nói:

- Luận về trí lực thì khắp võ lâm thiên hạ khó có ai qua Kim Ngọc Dung, nhưng cô nương, đó là Kim Ngọc Dung chứ không phải bọn chúng, trí lực của bọn chúng tuyệt không thể cao hơn Kim Ngọc Dung, nếu Kim Ngọc Dung đã chết thì cô nương liên lạc với bọn chúng có ích gì ?

Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi gật đầu nói:

- Được ta cũng chẳng ngại nói cho người biết Kim Ngọc Dung đích thực vẫn chưa chết, người trong cánh rừng ở Mạt Lăng Quan không phải là lão ta.

Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương một lần nữa, đã thế thì chúng ta nên ở lại đây vài ngày nữa, chờ lão ta tìm đến là cô nương tất sẽ có cơ hội thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình.

Đồng Uyển Nhược tròn xoe mắt hỏi:

- Người định bắt lão ta chẳng ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Tại hạ không phủ nhận, cô nương ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Không được, ta không thể để cho người bắt lão ta ?
- Không bắt lão ta thì làm sao cô nương có thể trích huyết thử nghiệm.
- Có nhiều cách thử nghiệm chứng minh, không nhất thiết phải bắt lão ta.
- Vậy ý của cô nương là ?
- Nếu người muốn thử nghiệm thì xin cứ để cho ta trở về bên cạnh lão ta.
- Không được ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Khó khăn lắm tại hạ mới cứu cô nương thoát khỏi tay lão, bây giờ sao có thể để cô nương thả hổ về rừng, nếu có gì sơ suất thì tại hạ làm sao ăn nói với ân sư dưới hoàng tuyền ?

Đồng Uyển Nhược thở nhiên nói:

- Các hạ nên biết, đây là biện pháp duy nhất.

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ thà lui một bước chứ tuyệt đối không thể để cô nương dùng biện pháp này.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Vậy ta xin các hạ đồng ý với ta là đừng bắt lão ta.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Cô nương, tại sao như vậy ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Tất nhiên là có lý do ?

Hạ Hầu Lam không truy vấn lý do mà hỏi:

- Cô nương, nếu lão ta không phải là phụ thân của cô nương thì sao ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Các hạ, trước mắt ta vẫn chưa chứng thực được, vì vậy ta không thể để bất kỳ người nào làm hại lão ta.

- Cô nương sợ tại hạ.

- Không sai, ta không cho rằng các hạ sẽ không ...

- Cô nương hiểu lầm rồi, mục đích của việc tại hạ bắt lão ta chỉ là muốn cô nương trích huyết thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình chứ không phải muốn giết lo lão ta.

- Ta không tin:

- Cô nương, sự thật như là như vậy.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt nói:

- Thù hận giữa lão và các hạ là bất cộng đái thiên, làm sao ta có thể tin là các hạ không giết lão ta.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng nếu là thật thì cô nương có để tại hạ bắt lão ta không ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Ta đã không tin thì sao có thể là thật ?

Hạ hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được rồi tại hạ sẽ nói cho cô nương biết, cô nương có biết chuyện tại hạ bị Kim Ngọc Dung hại mất hết công lực không ? .

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:

- Ta mới biết cách đây không lâu.

- Nhưng bây giờ toàn thân công lực của tại hạ đã hồi phục ?

- Ta luôn lấy làm kỳ quái về điều đó.

- Rất đơn giản, cô nương, tại hạ được người khác cứu thôi ?

- Được người khác cứu ? Ai vậy ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:

- Cô nương từng nghe nói về Cuồng - Ngốc Nhị Quái chưa ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Chưa từng nghe, lẽ nào hai người đó cứu các hạ.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai, chuyện này xảy ra trên Thái Bạch Lâu ?

- Không đúng ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Bất kỳ độc dược nào của Kim Ngọc Dung, nếu không có thuốc giải độc môn thì không thể ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Nhưng hai lão quái này lại có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung.

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :

- Bọn họ làm sao có được ?

Hạ Hầu Lam cười cười nói:

- Cô nương, điều này không khó hiểu, vì bọn họ là người của Ôn Nhu Cung.

Đồng Uyển Nhược sửng sốt, nàng hỏi lại:

- Cái gì, hai người đó là người của Ôn Nhu Cung à ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, cô nương, lẽ nào không đúng ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Ta không nói là không đúng, xin cứ nói tiếp !

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra ở Thái Bạch Lâu.

Nghe xong Đồng Uyển Nhược nói:

- Vì vậy nên các hạ hứa là không giết mà chỉ phế công lực của lão ta ?

- Đúng vậy, cô nương ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười rồi nói:

- Nhưng ta phải nói cho các hạ biết rằng, trong Ôn Nhu Cung không có hai người đó, hoặc có thể nói, hai người đó không phải là người của Ôn Nhu Cung.

Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói:

- Cái gì ? Hai người bọn họ không phải ...

Đồng Uyển Nhược chỉ qua tì nữ Tiểu My và nói:

- Các hạ có thể hỏi Tiểu My, cô ta là người mới đến từ Ôn Nhu Cung.

Hạ Hầu Lam chưa hỏi thì Tiểu My đã lắc đầu nói:

- Hạ Hầu đại hiệp ta cũng không nghe nói Ôn Nhu Cung có hai người như vậy.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên vô cùng, chàng buột miệng nói:

- Thế thì kỳ quái rồi !

Đồng Uyển Nhược tiếp lời.

- Càng kỳ quái là hai người đó hợp lực bắt Kim ngọc Dung không phải là chuyện khó, vậy tại sao bọn họ phải mượn tay các hạ ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đó có thể là vì bọn họ là bằng hữu của Lim Ngọc Dung.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Bằng hữu của Kim Ngọc Dung mà có thể lấy thuốc giải cứu các hạ sao ?

Hạ Hầu Lam lại ngờ người chàng lắc đầu bật cười rồi lập tức chau mày nói:

- Vậy làm sao họ có được thuốc giải độc môn là Kim Ngọc Dung ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Điều này khiến người ta khó hiểu rồi.

- Vậy rốt cuộc bọn họ là những nhân vật thuộc lộ số nào ?

- Điều này cũng không thuộc phạm vi hiểu biết của ta.

- Thế họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì ?

- Chuyện này e rằng phải đi hỏi hai người bọn họ thôi.

Hạ Hầu Lam nói:

- Cô nương nói rất phải, tại hạ nhất định sẽ làm rõ chuyện này, bây giờ cô nương đã có thể

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:

- Các hạ không giết lão thật thì ta.

- Đa tạ cô nương !

Hạ Hầu Lam nói.

- Hạ Hầu Lam này xưa nay nói câu nào là chắc câu đó.

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhưng hai người đó là những nhân vật nào, bọn họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Cô nương chờ đến ngày sau thì chuyện này sẽ không khó hiểu.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Ta càng không ngờ lại có người xin tha mạng cho Kim ngọc Dung.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Không lẽ cô nương cũng cho rằng lão ta đáng ... ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Không phải ta nói lão ta đáng chết mà ta lấy làm kỳ quái tại sao người đó lại khất mạng cho lão ta.

Hạ Hầu Lam nói:

- Chẳng phải tại hạ đã nói lại rồi sao, hai người đó tự xưng là ...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:

- Nhưng trên thực tế, hai lão đó không phải là người của Ôn Nhu Cung.

Hạ Hầu Lam nói:

- Chờ tại hạ bắt được Kim Ngọc Dung thì mọi việc tất sẽ sáng tỏ thôi.

Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Theo cô nương thấy thì chậm nhất là khi nào bọn chúng đến ?

Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói:

- Điều đó rất khó nói, có thể phải tới mấy ngày nữa, nhưng có thể

- Có thể đã đến rồi phải không ?

- Đúng vậy !

- Cô nương, bọn họ dùng cách gì để liên lạc với cô nương ?
- Các hạ nên biết rằng, có rất nhiều cách để liên lạc.
- Nhưng chung quy cũng phải có một cách ?

Đồng Uyển Nhược cất lời, nói:

- Các hạ phải biết rằng, lão ta tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Điều này tại hạ tưởng tượng được.

Đồng Uyển Nhược tiếp lời:

- Vì vậy nên nói, muốn bắt lão ta không phải chuyện dễ .

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ cũng biết điều đó, nhưng nếu cô nương chịu hợp tác với tại hạ thì sự việc sẽ khác.

Đồng Uyển Nhược chú mục nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói:

- Các hạ muốn ta hợp tác thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu có người đến, hẳn không thể không nói cho cô nương biết Kim Ngọc Dung hiện đang ở đâu, hoặc giả cô nương cũng có thể dẫn dụ Kim Ngọc Dung đến đây gặp cô nương ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Nếu như vậy thì lão ta không thể xưng là nhân vật cao trí rồi, vả lại ta không thể giúp các hạ bắt lão ta.

- Tại sao, cô nương ?

- Vì hiện tại lão ta vẫn có nửa khả năng là phụ thân của ta.

- Nhưng tại hạ đã hứa là không ...

- Các hạ nên biết rằng, không ai muốn phụ thân của mình thương tổn một sợi tóc.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Nói vậy, nếu muốn bắt lão ta thì hoàn toàn phải dựa vào sức lực của chính tại hạ ?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chúng ta mỗi người tự làm việc của mình, trước khi ta chưa chứng thực được mọi chuyện thì ta cho rằng nên làm như vậy, các hạ cũng nên thông cảm cho ta.

Hạ Hầu Lam suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Cô nương nói cũng phải, được, tại hạ y theo cô nương vậy.

- Đa tạ các hạ ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Ta muốn ở đây chờ thêm ba ngày nữa.

Hạ Hầu Lam nói:

- Cũng được, qua ba ngày mà bọn chúng không đến thì chúng ta sẽ đi. Cô nương hãy nghỉ ngơi, tại hạ cáo biệt về phòng đây.

Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người bước ra ngoài.

Đồng Uyển Nhược không giữ lại và cũng không tiễn, nàng chỉ ngồi nhìn bóng hình Hạ Hầu Lam dần khuất ngoài cửa.

Hạ Hầu Lam vừa bước đến phòng mình thì chợt nghe có tiếng chân vang động, điểm tiểu nhị đang dẫn một hán tử trung niên ăn mặc như thương khách đi vào.

Tiểu nhị này có thân hình gầy gầy không phải là người đã tiếp đón bọn Hạ Hầu Lam và Sa Ngũ Nương trước đó, hán tử xách hành lý vừa đưa khách đến phòng phía tây.

Hạ Hầu Lam dừng bước ngoài hành lang và quan sát, trung niên thương nhân kia cũng liếc nhìn về phía chàng một cái rồi lập tức nhìn sang chỗ khác, điều đó khiến Hạ Hầu Lam bất giác chau mày.

Còn tiểu nhị thì gật đầu chào Hạ Hầu Lam và mỉm cười, hán tử mang hành lý vào phòng cho khách rồi lập tức quay ra, sau đó hán tử không đi về phía tiền viện mà bước thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam..

Tới nơi hán tử cúi chào và tươi cười nói:

- Khách quan, ngài có một vị bằng hữu đưa thư đến.

Vừa nói hán tử vừa lấy ra một phong thư, trao cho Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nhìn nét bút thanh nhã trên thư thì lập tức biết là ai viết nên vội đưa tay nhận lấy.

Chàng mở phong bì, liếc mắt nhìn qua rồi bất giác chau mày, trong thư không viết nhiều, chỉ có mấy hàng, nội dung là báo chàng lưu ý trung niên thương nhân mới vào.

Chàng vội ngược nhìn lên và nói:

- Cám ơn tiểu nhị ca.

Tiểu nhị vội nói:

- Khách quan chớ khách khí, đây là phận sự của tiểu nhân mà, ngài còn có chuyện gì không ?

Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói:

- Không, tiểu nhị ca, người đi làm việc của người đi.

Tiểu nhị "vâng" một tiếng rồi nói:

- Vị khách vừa vào cần dùng trà, để tiểu nhân qua hỏi thử nhị vị cô nương kia có cần dùng không.

Nói đoạn, hấn cất bước đi thẳng đến phòng Đồng Uyển Nhược và Tiểu My.

Lúc này Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đang ngồi trầm lặng trong phòng, điểm tiểu nhị gõ cửa rồi bước vào cười cười nói:

- Nhị vị cô nương có cần dùng chút nước trà không ?

Đồng Uyển Nhược vừa định lắc đầu thì tiểu nhị vội bước đến gần và trao cho nàng một mảnh giấy.

Đồng Uyển Nhược sững sờ giây lát rồi nhận lấy, song mục vừa liếc nhìn qua thì sắc diện chợt biến.

Nàng vội ngược nhìn tiểu nhị và mỉm cười, nói:

- Được mang đến cho ta một ít nước trà.

Điểm tiểu nhị không nói gì thêm, hấn "vâng" một tiếng rồi cúi chào và mỉm cười.

Chờ tên tiểu nhị rời khỏi hậu viện Hạ Hầu Lam mới quay về phòng, chàng muốn xem thử vị khách thương nhân ở phòng phía tây kia sẽ liên lạc với Đồng Uyển Nhược như thế nào.

Vì thế nên tuy vào phòng nhưng chàng vẫn đứng trước cửa sổ quan sát hành lang bên ngoài.

Một lát sau, có tiếng bước chân vang động, tiểu nhị mang một bình nước lớn và hũ trà vào phòng phía tây, chỉ trong chớp mắt hấn đã quay ra, đoạn mang phần trà nước còn thừa đi về phía phòng của Đồng Uyển Nhược.

Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng bước ra cửa và nói:

- Tiểu nhị ca, còn nhiều nước sôi không ?

Tiểu nhị vội nói:

- Nhiều, nhiều, khách quan cũng cần chăng ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Vậy thì cũng cho ta một bình trà đi.

Tiểu nhị đáp một tiếng rồi bước vào phòng, vừa pha trà hấn vừa nói:

- Khách quan còn cần gì nữa, xin dặn dò luôn một thể ?

Hạ Hầu Lam không nói gì, chờ đến lúc tiểu nhị pha trà xong định quay người thì chàng mới nói:

- Tiểu nhị ca, chậm một chút.

Tiểu nhị vội hỏi ?

- Khách quan còn dặn dò gì nữa chăng ? .

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Vị khách ở phòng hướng tây bảo người mang thứ gì cho nhị vị cô nương vậy ?

Tiểu nhị kinh hãi vội lắc đầu, nói:

- Không ... không có gì cả.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Tiểu nhị ca, chuyến này nhị vị cô nương đó mang không ít tiền ra ngoài, nếu có gì sơ suất thì quý khách điểm có chịu trách nhiệm không ?

Tiểu nhị càng kinh hoảng, song mục tròn xoe, nhất thời không nói thành lời.

Hạ Hầu Lam nói tiếp:

- Tiểu nhị ca, để tốt cả đôi đường, ta khuyên người nên nói ra đi.

Tiểu nhị ấp úng một hồi lâu rồi nói:

- Khách quan, vật thì ta không có, chỉ có điều ... chỉ có điều vị khách quan đó nhờ tiểu nhân chuyển lời cho nhị vị cô nương.

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều đó cũng vậy thôi, là lời gì thế ?

Tiểu nhị nói:

- Người đó bảo tiểu nhân nói với nhị vị cô nương rằng, cái gì người đã đến rồi, đầu quý hướng tây ...

- Còn gì nữa không ?

- Không ?

- Tiểu nhị ca, ta không nói ra, người cũng đừng nói là ta hỏi người, được không ?

Đương nhiên là được, có lý nào lại không được, vì vậy nên tiểu nhị vội gật đầu lia lịa.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Tiểu nhị ca, không còn chuyện gì nữa, người có thể đi rồi đấy !

Tiểu nhị như trút được gánh nặng, hẩn vội mang trà mang nước ra khỏi phòng.

Hạ Hầu Lam bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ?

- Kim Ngọc Dung đích thị là lão ta rồi, nhưng nếu muốn cứu Đồng Uyển Nhược thì tuyệt không thể chỉ phái đến một người như vậy, theo lý mà nói, Kim Ngọc Dung không thể không đích thân xuất mã. Vậy thì người kia chỉ là đến để liên lạc, thăm dò thực hư, Kim Ngọc Dung tất phải ở phía sau, do đó ta cần phải nhẫn nại chờ đợi.

Nghĩ đoạn Hạ Hầu Lam bước đến giường nằm chờ. .

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn một canh giờ, song vẫn chẳng có động tĩnh gì, ngược lại Hạ Hầu Lam cảm thấy trong người rất mệt mỏi và buồn ngủ..

Giữa thanh thiên bạch nhật, sao lại mệt mỏi và buồn ngủ ? Đối với Hạ Hầu Lam mà nói, tình hình này hơi có vẻ khác thường thế là chàng vội vàng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng, ý muốn mượn sự hoạt động để làm tiêu cơn buồn ngủ.

Nhưng quái lạ, không những không có tác dụng mà ngược lại càng đi càng buồn ngủ, cuối cùng ngay cả hai mí mắt cũng mở không ra.

Tình hình này quá nhiên là rất lạ thường, Hạ Hầu Lam thầm kinh ngạc, đột nhiên linh cơ máy động, bất giác chàng nghĩ đến phong thư.

Nhưng không đúng, thư là do Hoa Anh viết, cô ta sao có thể ...

Bỗng nhiên chàng ngộ ra, nhất định là vị thương khách kia biết được và đã giở trò trên phong thư, nếu không thì tại sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh ? Rõ ràng là đối phương chờ cho chàng hôn mê rồi mới hành động.

Hạ Hầu Lam hiểu rõ như vậy nhưng dường như đã muộn, chàng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên thân hình lắc lắc lư lư đi tới giường rồi nằm vùi xuống.

Qua một lúc, đột nhiên có tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài.

Hạ Hầu Lam vẫn bất động, đương nhiên là chàng không thể nào nghe thấy, lúc này dù có pháo nổ bên tai cũng chưa chắc khiến chàng kinh tỉnh.

Tiếp theo là có tiếng Tiểu My gọi bên ngoài:

- Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu đại hiệp.

Đương nhiên Hạ Hầu Lam vẫn không có phản ứng.

Cửa mở, Tiểu My thò đầu vào, thần sắc trên mặt có vẻ khác thường, vừa nhìn vào phòng thì nàng lập tức thụt đầu lại rồi thuận tay khép luôn cửa.

Lúc này vị thương nhân trung niên đang đứng chờ ngoài hành lang, y thấy Tiểu My đóng cửa thì vội bước lại hỏi:

- Thế nào ?

Tiểu My không trả lời mà lập tức quay người đi đến phòng bên cạnh, thương nhân trung niên vội bước theo sau, vừa bước vào phòng thì y liền cúi người cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến cô nương,.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng khoát tay nói:

- Các người đến từ khi nào ?

Thương nhân trung niên đáp:

- Bẩm cô nương, bọn thuộc hạ đã đến từ lâu rồi.

Đồng Uyển Nhược, thản nhiên nói:

- Rất tốt, ta không ngờ các người hành sự cao minh như vậy:

Thương nhân trung niên vội nói:

- Cô nương quá khen, tất cả là do lão chủ nhân.

Đồng Uyển Nhược khoát tay nói:

- Vậy bây giờ hẳn đã ngủ, chúng ta phải làm thế nào ?

Thương nhân trung niên nói:

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân sai thuộc hạ ở lại đây, mời cô nương lên đường.

- Lên đường ? Đi đâu ?

- Bẩm cô nương trong khách điểm bên kia đường có ba người gồm nam nữ lão thiếu, vì vậy nên lão chủ nhân đã chuẩn bị xa mã ở cửa sau, mời cô nương.

- Ta hỏi người là ta phải đi đâu ?

- Bẩm cô nương, thuộc hạ không biết, sau khi ra khỏi thành thì lão chủ nhân sẽ có chỉ thị.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:

- Vậy lão chủ nhân ở đâu ?

Thương nhân trung niên nói:

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân đã đi trước rồi.

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói:

- Được bọn ta đi ngay.

Nói đoạn nàng đứng lên định cất bước.

Thương nhân trung niên vội nói:

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân còn có dặn dò.

- Người nói đi ?

- Lão chủ nhân lệnh cho thuộc hạ mang đầu Hạ Hầu Lam đi.

Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng chau mày nói:

- Lão chủ nhân dặn dò như vậy sao ?

Thương nhân trung niên gật đầu nói:

- Bẩm cô nương, đúng vậy thuộc hạ không dám lừa dối cô nương.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:

- Vậy bây giờ ta nói nhé, không được phép giết hấn.

Thương nhân trung niên sửng người, sắc diện rất khó coi, y ấp úng nói:

- Chuyện này ... cô nương ... lão chủ nhân dặn dò như vậy.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:

- Bây giờ là ta dặn dò, người không nghe chẳng ?

Thương nhân trung niên vội nói:

- Thuộc hạ không dám, nhưng lão chủ nhân nói rằng, nếu không mang đầu Hạ Hầu Lam đi thì thuộc hạ phải mang đầu của mình đến gặp người.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:

- Nói vậy là người sợ chết à ?

Thương nhân trung niên vừa sợ hãi vừa kinh khiếp, nhất thời chẳng nói nên lời.

Đồng Uyển Nhược nói tiếp:

- Người cho rằng ta không bảo vệ được người sao ?

Thương nhân trung niên vội nói:

- Bẩm cô nương không phải vậy.

- Thế người cho rằng ta không giết được người chăng ?

- Thuộc hạ không dám.

- Vậy thì theo ta, ta nói rồi, tạm thời tha chết cho hần.

Thương nhân trung niên cúi đầu và không dám nói thêm gì nữa.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:

- Tiểu My, chúng ta đi thôi !

Lời vừa dứt thì nàng và Tiểu My cũng bước ra ngoài.

Khi nàng bước ngang qua trước mặt thương nhân trung niên thì người này đột nhiên ngẩng đầu và xuất chỉ điểm ra nhanh như chớp.

Đồng Uyển Nhược lão đảo rồi ngã ra sau.

Tiểu My kinh hãi, vội vàng đưa tay đỡ lấy, đồng thời nộ khí quất:

- Người dám ...

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Người câm miệng đi, lão chủ nhân đã dặn dò, ta không dám bất tuân, người ở đây trông nom cô nương cẩn thận, ta đi một lát rồi trở lại ngay.

Nói đoạn, y quay người định cất bước. .

Tiểu My biến sắc nàng vội đặt Đồng Uyển Nhược nằm xuống rồi dịch thân cản đường và nói:

- Người dám không nghe lời cô nương.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Ta chỉ nghe lệnh của lão chủ nhân, lời của cô nương không có hiệu lực bằng lão chủ nhân, người tránh ra đi.

Lời vừa dứt thì y đã xuất thủ chụp vào giữa ngực Tiểu My.

Tiểu My vừa kinh nộ vừa hổ thẹn, nàng vội lách người tránh né.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:

- Nha đầu, thì ra người cũng bị tiểu tử đó mê hoặc làm cho xiêu lòng rồi .

Vừa nói y vừa sải bước ra khỏi phòng, Tiểu My vô kế khả thi nên đành ngăn người giữa đường đi.

Nhưng thương nhân trung niên vừa bước ra khỏi cửa thì đột nhiên như gặp phải độc xà, y rùng mình vội vàng thụt vào phòng trở lại.

Tiểu My quét mục quanh nhìn ra, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, buột miệng kêu lớn?

- Hạ Hầu đại hiệp.

Không sai, người đứng giữa cửa chính là Hạ Hầu Lam. .

Chàng mỉm cười với Tiểu My và nói:

- Đa tạ cô nương, có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói, tại hạ cũng cần cô nương làm chứng nhân cho tại hạ trước mặt Đồng cô nương đấy.

Thương nhân trung niên đã định thần trở lại, y vừa định quay người vọt qua cửa sổ thì Hạ Hầu lam đã kịp thời quát khê:

- Đứng lại !

Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma quả nhiên uy chấn thiên hạ, thương nhân trung niên rùng mình một cái rồi đứng yên bất động.

Hạ Hầu lam mỉm cười, nói:

- Cơ trí của ngươi rất khá, nếu không, sau lưng của ngươi đã có một lỗ thủng rồi.

Thương nhân trung niên quay người lại, đột nhiên y xuất thủ ấn vào lưng Đồng Uyển nhược rồi cười hì hì, nói:

- Hạ Hầu Lam, ta ở lại nhưng ngươi có thể làm gì được ta nào ?

Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, nhưng chàng vẫn bình thản nói:

- Ta không ngờ điểm này, nhưng có tác dụng gì ?

Thương nhân trung niên lại cười hì hì, nói:

- Ngươi cứ thử xem :

Chợt nghe Tiểu My quát:

- Ngươi dám đối với cô nương như vậy à ?

- Nha đầu ngươi câm miệng đi ?

Thương nhân trung niên lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn đi theo Hạ Hầu Lam chẳng ?

Nói đoạn, y bất ngờ phát tả thủ đẩy ra, Tiểu My kêu "hự" một tiếng rồi lùi ra sau mấy bước.

Hạ Hầu Lam vội đưa tay đỡ nàng và nói:

- Tiểu My cô nương, xin chờ ...

Tiểu My rơi lệ, sắc diện nhợt nhạt, nàng nói:

- Hạ Hầu đại hiệp mau cứu Đồng cô nương.

Hạ Hầu Lam bình thần nói:

- Yên tâm, hắn không dám và cũng không thể làm tổn thương Đồng cô nương đâu.

Tiểu My quét mục quang lạnh lùng nhìn qua thương nhân trung niên rồi nói:

- Chờ lát nữa bốn cô nương sẽ cho người biết tay.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Nha đầu, sống chết có số, không cần người quan tâm !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Ta thấy là người có ý tạo phản rồi.

Thương nhân trung niên nói:

- Đó là chuyện của ta, tề chủ nhân không nghĩ như vậy là được.

- Người cho rằng như vậy có thể uy hiếp được ta chăng ?

- Không sai !

- Người đừng quên rằng cô ta là cốt nhục của Kim Ngọc Dung - kẻ thù bất cộng đái thiên của ta.

- Nhưng người lại cho rằng cô ta là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu ?

- Đó là cách nghĩ của ta, Kim Ngọc Dung và người nghĩ thế nào ?

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Tề chủ nhân từng dặn dò ta rằng, khi cần thiết cứ làm thế này tất sẽ có tác dụng.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nói vậy, lão ta thừa nhận rằng Đồng cô nương không phải là nữ nhi của lão ta ?

Thương nhân trung niên lắc đầu, nói:

- Tề chủ nhân không nói như thế, tề chủ nhân bảo làm thế này chỉ là kế sách đối phó với cách nghĩ của người.

Hạ Hầu Lam bật cười, nói:

- Trên thực tế Đồng cô nương là con gái của lão ta, bây giờ người dùng cô ta để uy hiếp ta, có tác dụng hay không, tự người phải hiểu rõ.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, tề chủ nhân nói với ta là sẽ có tác dụng mà.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Vậy thì thử xem nhé, xem thử người dám làm gì Đồng cô nương.

Nói đoạn, chàng cất bước đi tới.

Thương nhân trung niên biến sắc, y khẽ quát:

- Hạ Hầu Lam, nếu người dám bước tới gần thì ta sẽ giết

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Người cứ giết, xem thử Kim Ngọc Dung sẽ xử người như thế nào ?

Vừa nói chàng vừa bước tới một bước nữa.

Thương nhân trung niên rùng mình, y nói:

- Hạ Hầu Lam, dù sao thì cũng chỉ có một đường chết, ta kéo thêm một người làm bạn vậy.

Hạ Hầu Lam dừng bước hỏi ?

- Vậy sao ?

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:

- Giết cô ta cũng chết, không giết cô ta cũng chết, người thử nghĩ xem, ta có dám làm không.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Có lý, nhưng người có gan làm như vậy không ?

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Vì mạng sống, gan có thể to bằng trời.

Hạ Hầu Lam khẽ nhún vai và buông xuôi hai tay, nói:

- Vậy thì không còn cách nào khác, người muốn giết cô ta thì cứ giết đi.

Nói đoạn, chàng lại cất bước đi tới.

Trên mặt thương nhân trung niên xuất hiện vẻ kinh hãi, y lui ra sau và đẩy Đồng Uyển Nhược chắn ngang trước mặt, sau đó y vung hữu chưởng lên và quát:

- Hạ Hầu Lam, đây là người bức ta giết cô ta đấy, trước tiên ta đánh vỡ tâm mạch, sau đó chặt tay cô ta, khiến cô ta chết không toàn thân.

Hạ Hầu Lam nói:

- Đồng cô nương có thâm thù huyết hận gì với người chứ ?

Chân vẫn không dừng, chàng từ từ bước tới.

Thương nhân trung niên biến sắc, y nghiêng răng quát:

- Hạ Hầu Lam, người ...

Hạ Hầu Lam đột nhiên dừng bước chàng nói:

- Thả Đồng cô nương ra, ta không làm khó dễ người đâu.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:

- Lão chủ nhân nói không sai, thế này quả nhiên là có công hiệu, Hạ Hầu Lam, ý của người là thả cho ta đi ?

- Không sai !

Hạ Hầu Lam nói:

- Chỉ cần người thả Đồng cô nương thì ta để cho người đi mà không thương tổn một sợi tóc.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói: :

- Đáng tiếc là ta không ngốc như vậy, người đã muốn thả ta thì hãy lùi ra ngoài sân viện, ta phải nhờ cô nương tiễn ta một đoạn.

Hạ Hầu Lam nói:

- Người chớ có được đằng chân mà lấn đằng đầu.

- Lui hay không là tùy người vậy.

- Người định đưa Đồng cô nương đi chẳng ?

- Đương nhiên, đây là nhiệm vụ của ta. Ta ở lại thay cô ta chẳng đủ sao ?

- Không được, ta không thể để người đưa Đồng cô nương đi, muốn đi thì tự người đi đi. .

Thương nhân trung niên lại cười hì hì nói:

- Điều đó tuy thuộc người, lão chủ nhân từng dặn dò ta, nếu đi thì cùng đi, bằng không thì cùng ở lại, người hiểu chứ ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Ta hiểu, nhưng nếu Đồng cô nương lại rơi vào tay Kim Ngọc Dung thì ngày sau cô ta tất sẽ ngộ phải thảm cảnh còn bi thảm hơn chết, nếu người nhất định đưa cô ta đi thì ta sẽ chẳng cố kỵ gì nữa, điều này người cũng nên hiểu.

Thương nhân trung niên nói:

- Thế thì tốt, xem thử chúng ta ai cứng hơn ai, Hạ Hầu Lam, lui ra đi.

Hạ Hầu Lam bất động, chàng nói:

- Trước tiên người phải đồng ý với ta là không đưa Đồng cô nương đi.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:

- Hạ Hầu Lam, ta muốn xem thử người có lòng thương hương tiếc ngọc hay không, có đau lòng cho vị cô nương như hoa như ngọc của chúng ta hay không.

Nói đoạn y trở tay một cái, trong tay đã có thêm một lưỡi chủy thủ sắc bén.

Y dí mũi chủy thủ vào cổ Đồng Uyển Nhược và nói tiếp:

- Hạ Hầu Lam, người không nghe theo ta thì ta sẽ rạch lên mặt cô ta một nhát, không nghe hai câu là rạch hai nhát, một cô nương thế này nếu bị hủy hoại dung nhan thì ...

Y cười hì hì rồi lạnh lùng quát:

- Hạ Hầu Lam, người có lui ra không ?

Tiểu My hoa dung thất sắc, nàng kêu lên thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói:

- Tiểu My cô nương, vì sự an nguy của Đồng cô nương, chúng ta phải lui ra thôi.

Tiểu My vội nói:

- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp hấn muốn đưa cô nương đi.

Hạ Hầu Lam nói:

- Chuyện đến nước này thì cũng đành để cho hấn đưa Đồng cô nương đi thôi !

Tiểu My rưng rưng mắt lệ, nàng nói:

- Hạ Hầu đại hiệp ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói:

- Đồng cô nương vốn dĩ phải trở về, Tiểu My cô nương hà tất phải lo lắng.

Tiểu My còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã trầm giọng hỏi ?

- Tiểu My, lẽ nào cô nương không nghĩ cho Đồng cô nương ?

Tiểu My trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và nghiêng răng nói:

- Người cứ đưa cô nương đi, chỉ cần gặp lại lão chủ nhân thì người

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói.

- Nha đầu, đó là chuyện của ta, không cần người lo lắng, lui ra đi.

Hạ Hầu Lam nói:

- Tiểu My cô nương, đi thôi.

Nói đoạn, chàng quay người bước ra khỏi phòng, Tiểu My không biết làm thế nào nên đành gạt lệ bước ra theo Hạ Hầu Lam đi thẳng ra sân viện, khoảng cách không gần với cửa phòng Đồng Uyển Nhược, trông dáng vẻ chàng không có một chút ý định thừa cơ xuất thủ.

Phía bên kia, thương nhân trung niên kẹp Đồng Uyển Nhược và lập tức ra khỏi phòng, y vừa ra ngoài thì Hạ Hầu Lam đột nhiên xuất thủ điểm huyết Tiểu My, Tiểu My lão đảo muốn ngã thì chàng đưa tay đỡ lấy cô ta.

Thương nhân trung niên ngạc nhiên nói:

- Hạ Hầu Lam người làm gì thế ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Ta sợ cô ta không nhận được mà bỏ nhào tới, vì vậy ta không thể không khống chế cô ta.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:

- Đúng, phải cho ả nếm chút đau khổ mới được.

Nói đoạn, y dựa vào tường mà đi, song mục luôn nhìn như dán vào thân Hạ Hầu Lam, vì y sợ Hạ Hầu Lam tìm cơ hội xuất thủ.

Chớp mắt, y đã lui tới góc tường, từ nơi này đi ra sau là đường quan đạo phía cửa sau khách điểm.

Nhưng lúc này lại có một người đứng sát nép trong góc tường, đó chính là Hoa Ngọc, sắc diện chàng lạnh lùng, song mục đầy sát khí.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:

- Đáng tiếc là ta không bắt sống được ngươi, bằng không nhất định ta sẽ bức hỏi điều cần hỏi.

Thương nhân trung niên vẫn tập trung tinh thần chú ý nhìn Hạ Hầu Lam, y cười hì hì và định nói thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng vang lên sau lưng:

- Giết ngươi chỉ thêm bẩn tay thôi.

Thương nhân trung niên chưa kịp hiểu là chuyện gì thì lập tức trở người ra như pho tượng, nhất thời đứng như bị đóng đinh tại đương địa.

Hoa Ngọc sải bước tới trước, đưa tay đỡ lấy Đồng Uyển Nhược, rồi cắp nàng lướt đến chỗ Hạ Hầu Lam. Chàng mỉm cười nói:

- Đại ca, trả lại vị tử tử này cho đại ca đấy ?

Hạ Hầu Lam cũng mỉm cười, nói:

- Đa tạ huynh đệ ngươi đến thật đúng lúc.

Hoa Ngọc nói:

- Đâu phải tại hạ muốn đến, là tử tử của tại hạ đấy, tử tử không tiện đến nên phái tại hạ đi, chẳng ngờ chuyến này không làm nhục sứ mệnh.

Hạ Hầu Lam mỉm cười và xuất thủ giải huyệt cho Tiểu Mỹ, cô nương này kinh tỉnh và lập tức ngơ ngác bởi cảnh tượng trước mắt Hạ Hầu Lam vội nói:

- Tiểu Mỹ cô nương, ta sợ cô nương thấy Hoa thiếu hiệp nấp trong góc tường rồi làm kinh động đối phương nên buột phải khống chế huyệt đạo cô nương thôi.

Nói đoạn, chàng lại xuất thủ giải huyệt cho Đồng Uyển Nhược, Đồng Uyển Nhược vừa tỉnh lại thì Tiểu Mỹ vui mừng reo lên, đoạn lao tới ôm chầm lấy Đồng Uyển Nhược, hai hàng lệ ngọc bất giác tuôn ra.

Tất nhiên là Đồng Uyển Nhược vẫn nhớ mọi chuyện vừa rồi, sắc diện lạnh lùng nàng nói:

- Tiểu Mỹ, gã khốn kiếp đó đâu rồi ?

Tiểu Mỹ chỉ vào góc tường và nói:

- Cô nương, gã đứng kia kia ?

Đồng Uyển Nhược nhìn qua góc tường, song mục đột hiện sát cơ, nàng định cất bước đi tới thì Hoa Ngọc vội nói:

- Đồng cô nương, để tại hạ ra tay cho.

Nói đoạn, chàng tung người lướt tới rồi xuất thủ giải huyệt cho thương nhân trung niên. Tên này vừa tỉnh lại thì lập tức xuất chưởng đánh thẳng vào người Hoa Ngọc.

Hoa Ngọc cười nhạt nói:

- Thì ra người còn chưa ư chịu cam tâm.

Chàng lách người tránh chưởng của đối phương, đồng thời ngũ trảo lật lại chụp vào mạch môn thương nhân trung niên. Tên này kêu thảm một tiếng rồi khụy người xuống, sắc diện xám xịt như tro.

Hoa Ngọc cười nhạt, nói:

- Các hạ, đã chạy không thoát thì nên biết điều một chút đi thôi !

Nói đoạn, chàng lôi đối phương đi thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam và Đồng Uyển Nhược.

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Hoa thiếu hiệp, thủ pháp tuyệt lắm, gọn gàng nhanh nhẹn cứ như chớp ấy.

Hoa Ngọc gượng cười nói:

- Đó là đối với hần, nếu là người khác thì e rằng không linh đâu.

Nói đoạn, chàng trở tay đẩy thương nhân trung niên đến trước mặt Đồng Uyển Nhược. Y vừa thấy vẻ lạnh lùng như băng của Đồng Uyển Nhược thì bất giác rùng mình, vội nói:

- Cô nương khai ân, lão chủ nhân hạ lệnh nên thuộc hạ bất đắc dĩ.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:

- Ta chỉ có một câu thế này, gan của người lớn lắm !

Thương nhân trung niên vội nói:

- Cô nương khai ân, đây là mệnh lệnh của lão chủ nhân.

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:

- Hình như ta cũng không nên làm khó dễ người.

Tiểu My vội kêu lên:

- Cô nương đừng tha cho gã, vừa rồi gã vừa hung vừa ác, nói ra những lời nghe chẳng lọt tai, suýt chút nữa thì tì nữ bi hần làm cho tức chết đấy.

Đồng Uyển Nhược "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy sao ?

Thương nhân trung niên tiếp lời:

- Cô nương minh giám, không như vậy thì thuộc hạ sao có thể lừa được Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Người dùng Đồng cô nương uy hiếp ta, và luôn miệng nói là lão chủ nhân dặn dò, điều này cũng là lừa ta sao ?

Thương nhân trung niên kinh hãi, hấn định biện hộ thì Đồng Uyển Nhược đã quay sang hỏi Hạ Hầu Lam?

- Đại hiệp, chuyện thế nào vậy ?

Tiểu My đang đầy oán khí trong lòng nên vọt miệng nói:

- Cô nương, vừa rồi gã muốn giết cô nương đấy, gã còn đòi hủy hoại đung nhan cô nương, còn nói rằng lão chủ nhân bảo làm như vậy.

Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên rồi quát hỏi:

- Đúng như thế không ?

Thương nhân trung niên ấp úng nói:

- Thuộc hạ không dám lừa dối cô nương, nhưng đó là vì thuộc hạ muốn bảo toàn...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:

- Vì bảo toàn sinh mạng của người nên sẵn sàng hạ thủ đối với ta chứ gì ?

Thương nhân trung niên nói:

- Lão chủ nhân bảo rằng: Thuyết Hạ Hầu Lam cho rằng cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu nhất định có thể giúp chúng ta thoát thân.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười, nói:

- Biện pháp hay lắm.

Hạ Hầu ư Lam tiếp lời:

- Nếu vừa rồi ta không kiêng kỵ mà bước tới thật thì sao ?

Thương nhân trung niên nói:

- Ta có gan trời cũng không dám đả thương cô nương.

Hạ Hầu Lam nói:

- Lẽ ra vừa rồi ta nên để Đồng cô nương lãnh chút thương tích, như thế bây giờ người mới hết đường biện hộ, nhưng Tiểu My cô nương trông thấy toàn bộ sự việc, người có dám đả thương Đồng cô nương hay không thì có lẽ cô ta là người hiểu rõ nhất.

Tiểu My nói:

- Cô nương, vừa rồi nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ thì tì nữ thấy gã dám giết cô nương thật đấy.

Đồng Uyển Nhược chau mày hỏi lại?

- Tiểu My, đúng như vậy à ?

Tiểu My liền đáp?

- Tì nữ có gan bằng trời cũng không dám nói dối cô nương.

Hạ Hầu Lam xen vào:

- Hồ dữ không ăn thịt con, Đồng cô nương, Kim Ngọc Dung có phải là phụ thân của cô nương hay không, thì giờ đây có lẽ cô nương đã hiểu rõ rồi.

Sắc diện của Đồng Uyển Nhược liên tục biến đổi, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và hỏi ?

- Người nói thế nào đây ?

Thương nhân trung niên vội nói:

- Cô nương minh giám, vì muốn cô nương và thuộc hạ an toàn thoát thân nên lão chủ nhân mới dạy thuộc hạ dùng biện pháp này trong trường hợp bất đắc dĩ, tuyệt không phải Đồng Uyển Nhược cất lời, nói:

- Nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ người thì sao ?

Thương nhân trung niên nói:

- Thuộc hạ sao dám lừa dối cô nương.

Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Tiểu My vội nói:

- Cô nương, ngàn vạn lần chớ nghe theo gã.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Tiểu My, người không cần nói nhiều, ta tự biết nên làm thế nào.

Tiểu My lập tức bế khẩu, không dám nói nữa.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Miệng lưỡi của các hạ quả nhiên lợi hại, nhưng điều đó cũng chỉ trách ta thôi, ai bảo vừa rồi ta sợ người đả thương Đồng cô nương mà không mạo hiểm bức người thử ra tay.

Đồng Uyển Nhược nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:

- Đại hiệp xin để cho ta và Tiểu My đi ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Cô nương muốn đi thật thì tại hạ không dám ngăn cản.

Hoa Ngọc vội kêu lên:

- Đồng cô nương, bọn họ đã muốn giết cô nương, sao cô nương lại ...

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:

- Hoa thiếu hiệp trước tiên xin đa tạ thiếu hiệp vừa rồi xuất thủ giải cứu, hấn tuyệt đối không có ý giết ta đâu, còn tại sao hấn phải làm như vậy thì vừa rồi hấn đã giải thích rõ ràng.

Hoa Ngọc nói.

- Đương nhiên hấn phải nói như vậy:

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Dù cách nói của hấn thế nào thì ta cũng không tin gia phụ bảo hấn giết ta thật.

Hoa Ngọc còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời, chàng nói:

- Hoa thiếu hiệp, người bớt nói một câu đi thôi.

Chàng quay sang nói tiếp với Đồng Uyển Nhược:

- Cô nương muốn đi cũng được, nhưng tại hạ có điều kiện.

Đồng Uyển Nhược hỏi:

- Đại hiệp có điều kiện gì ?

Hạ Hầu Lam chỉ thương nhân trung niên và nói:

- Để hấn ở lại !

- Đại hiệp hà tất phải làm khó dễ hấn ?

- Nói vậy là cô nương cũng định đưa hấn đi ?

- Đúng thế, đại hiệp.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô nương đã nói thế thì tại hạ không tiện bất thuận theo ý cô nương, nhưng tại hạ đổi một điều kiện khác, xin cô nương chờ hỏi, chờ xen vào, để tại hạ hỏi hấn mấy câu, sau đó giao hấn cho cô nương đưa đi, được chứ ?

Đồng Uyển Nhược nói ?

- Đại hiệp muốn hỏi hấn chuyện gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đợi lát nữa tự nhiên cô nương sẽ nghe thấy thôi ?

- Nhưng đại hiệp không xuất thủ bức cung hấn đấy chứ ?

- Đương nhiên, cô nương nên biết tại hạ không giết hấn đã là quá dễ dàng cho hấn rồi.

- Được ta đồng ý !

Hạ Hầu Lam quay sang hỏi thương nhân trung niên?

- Trước tiên ta hỏi người, phong thư đó là chuyện thế nào ?

Hoa Ngọc vọt miệng nói:

- Đại ca, phong thư đó là do tử tử của tại hạ viết. .

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta biết, nhưng lại bị người ta giở trò hạ độc trên thư, nếu ta không phát giác sớm thì sinh mạng này đã rơi vào tay hấn rồi.

Chàng quay sang thương nhân trung niên và nói tiếp:

- Các hạ, nói đi ?

Thương nhân trung niên do dự một lúc rồi nói:

- Đó là do lão chủ nhân tẩm độc lên thư.

Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng nói:

- Nói vậy, Kim Ngọc Dung cũng đến đây à ?

Thương nhân trung niên nói:

- Không sai, điểm tiểu nhị vừa rồi là ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Người dám ...

Chợt nghe Đồng Uyển Nhược nói:

- Đại hiệp hấn nói thật đấy, điểm tiểu nhị đó đích thị là

Hạ Hầu Lam chấn động tâm can, chàng gượng cười, nói : .

- Thật là lợi hại, thuật dịch dung của lão ta quả nhiên cao minh tuyệt thế, trao thư tận tay ta thì có lý nào ta bất bại.

Hoa Ngọc dậm chân kêu lên:

- Trời đất thì ra hấn là ...

-- o O o --